Székesfehérvár, 1905. XII. évfolyam, 144. szám. Kedd, december 12.

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutam ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katholikusok törekvéseinek előmozditására „Fejérmegyei Napló“ cim alatt létesitett új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.)

Előfizetési árak: **1 évre 12 kor., ½ évre 6 kor., ¼ évre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.**

Felelős szerkesztő: **BILKEI FERENC.**

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.** Egyes számok kaphatók: a dohánytőzsdékben.

Banzáj!

(*St.*) Ezt a szót tüzöm e sorok fölé, mert *Nippon* dicső fiainak e harckiáltásában kitünően visszhangzik a győzelem feletti öröm s a további küzdelemre való bátoritás *Banzáj* keresztény szocialisták! Ezen a vasárnapon jól dolgoztatok. Uj hadállást foglaltatok el. Fönséges eszméitek lobogója magasabban leng, önbizalmatok uj erőt nyert a közel jövő nagy harcaira Az erőknek mily óriási megfeszülésére volt szükség, mig idáig eljutottatok! A szociáldemokráciának piszkos árja hányszor akart összecsapni a keresztény munkásegyesület kis szigete felett! De akik őrködtek, hiven teljesitették kötelességüket. Folyton vigyáztak, egyre dolgoztak s ha visszatekintenek az egy évvel ezelőtt tartott első nyilvános népgyülésre s az azóta végzett munkára, meg lehetnek elégedve. A mult év nov. 20-án léptek először a nyilvánosság elé Ez a népgyülés volt a székesfehérvári ker. munkásegyesületnek születésnapja. A felforgató szocializmus mindenre kész helyi pribékjei álltak a bölcső mellett. Meg akarták fojtani, de nem sikerült. Az ujszülött azóta megnőtt. Pedig nov. 20-ika óta alig volt hét, hogy ne törtek volna rá egyszer doronggal, máskor ácsbárddal, majd megint bicsakkal, aztán köpködéssel s a guny és gyalázkodás mérgezett nyilainak egész erdejével. Istenünk, akiben bizunk, nem engedte széthullani seregünket Ezentul sem hagyja. Eltévelyedett munkástestvéreink is megjönnek majd hozzánk és együtt fogunk küzdeni a magyar munkásság boldogabb jövőjeért, a keresztény Magyarországért, az igazság győzelméért. Addig pedig magunk dolgozunk és nem fáradunk ki. És e munkával szemben nem lehet közönyös egyetlen keresztény ember sem. Épen abban különbözünk mi keresztény szocialisták a szocialdemokráciától, hogy mi nem törünk a társadalmi osztályok egyike ellen sem, hanem a kereszténység szellemét, az evangelium örök igazságait akarjuk megvalósulva látni a társadalmi élet minden vonalán, a munkaadók üzleti könyveiben épugy, mint a dolgozó munkás lelkiismeretében, a családi tüzhely körül épugy, mint a szinház világot jelentő deszkáin, az országházban épugy, mint az ujságok apróhirdetéseiben. A szabadelvüség által tönkretett s eszményeiből kifosztott társadalmat egyedül a kereszténység gyógyithatja meg. A szabadőkmives és szocialdemokrata kuruzslók, kik a beteg körül settenkednek, végromlásba vihetik: a gyógyulás olaját csak az egyház öntheti sebeire. A keresztény megujhodás nagy munkájából mindenkinek ki kell venni a maga részét. A keresztény szocializmus lobogója alatt tehát helye van nemcsak a munkásnak, hanem minden keresztény embernek.

Ennek a lobogónak és a reá tüzött eszméknek volt diadalmas napja a vasárnapi nap. Délelőtt fényes sikerü népgyülés volt a kath. legényegyesület nagytermében, este pedig a Népakadémia keretében szociális előadás.

A népgyülés.

A helybeli keresztény szocialisták már hetekkel előbb 1500 felhivást röpitettek szét a városban, melyben meghivták a közönséget a vasárnapi népgyülésre. A felhivás visszhangjaként oly sokan jelentek meg, hogy a népgyülést nem lehetett az egyesületi helyiségben megtartani, ahova tervezve volt, hanem a nagyterembe kellett vonulni. Különösen sok földmives jelent meg, ami annak jele, hogy már bennük is felébredt a ker. szociális eszmék iránti érdeklődés. A hatóság képviseletében *Simon* Sándor rkapitány és *Kováts* Lajos r. biztos jelentek meg. Ott volt *Posits* Mihály kanonok, a ker. munkásegyesület elnöke s dr. *Reichardt* Tamás szemináriumi felügyelő is. A gyülés elnökévé *Noficzer* János munkást, jegyzőjévé *Ketskés* Eleket választották A gyülést az egybehivók nevében *Horváth* István épitőmunkás nyitotta meg.

Huszár Károly.

A központi kiküldött *Huszár* Károly szerkesztő volt. A mult évi november 20-án is ő képviselte a ker. szocialista egyesületek országos központját. Amint akkor kitünő népszónoknak mutatta magát, ez alkalommal is hü volt önmagához. Azzal kezdi beszédét, hogy a vasutról jövet egy szociáldemokrata elvtárs rákiáltott: *Már megint itt van? Mit keres itt?* E gyülésen elmondja, hogy miért jött. A keresztény szocialista eszméket hirdetni. Megmagyarázta a szociális eszmének magyarországi állását, elmondja Bokányiék csunya szerepét az abszolutizmus szolgálatában. Szólt az általános választói jogról, mely a keresztény szocialisták programmjának is sarkalatos pontja, de nemzeti létünk sérelme nélkül. Majd a programm többi pontját tárgyalta, melyek mind oda céloznak, hogy keresztény szellemben reformálódjék a mai társadalom. Sajnó nélkül e szellem holt erő s ezért az *Igaz Szó* melletti agitációra szólitja a hallgatóságot. A szónok óriási hatást keltett. A hallgatóság mint egy ember állt fel s tett fogadalmat a keresztény sajtó melletti küzdelemre.

A többi szónokok.

Huszár Károly után *Csics* István hittanár tartott rövid, de lelkes beszédet, amelyben előadta, hogy ezentul minden munkás az egyesületből kapja a maga lapját évi 2 k. 40 fillér lefizetése mellett s tartsa kötelességének minden ker. szocialista az egyesületi értekezleteken minden vasárnap délelőtt résztvenni. *Ketskés* Elek tüzes indokolással az ált. választói jog érdekében határozati javaslatot terjeszt elő, mely szerint a népgyülés e jog megvalósitásának siettetésére föllir a képviselőházhoz. *Kiss* Kálmán épitő munkás tett ezután nagy tetszéssel kisért beszédben fogadalmat a keresztény szocialis eszmékre s a magyar nemzeti küzdelemhez való hűségre. „A szocialdemokrácia — ugymond — elrabolja először hitünket, aztán hazaszeretetünket. Látjuk ezt eltévedt munkástestvéreinknél, akiket egészen kivetkőztetett keresztény és magyar voltukból.“ Szól az önálló hadseregről, s az önálló vámterület feltétlen szükségéről. Majd a keresztény szocialisták nevében köszönetet mond Huszár Károlynak. Ezzel az elnök bezárta a gyülést, melyet szokásuk ellenére ez alkalommal a szocialdemokraták egy árva hanggal sem zavartak meg. Ideje is, hogy végre visszatértek a tisztesség utjára s nem akarják más nézeten levő munkástársaikat erőszakkal elhallgattatni. Igy lassankét elközeleghet a teljes megértés napja is.

Immaculata.

A székesfehérvári főgimnázium Mária-kongregációja fölvételi ünnepélyén, 1905. dec. 8-án mondotta: **Dr. MIHÁLYFY ÁKOS.**

Valami különös, mélységes hatással vannak az egyház nagy ünnepei a keresztény szivekre. Nagy ünnepeken bizonyos ihlettség szállja meg az ember lelkét, bensőséges áhitat fogja el a szivet, az ember érzi a természetfölöttinek, magának Istennek a közelségét, érzi a vallásosságnak megnyugtató, fölemelő, mindennel kibékitő erejét és vigaszát — mindez összevegyülve alkotja az ünnepi hangulatot, mely a kereszténynek szivét-lelkét nagy ünnepeken egészen betölti.

Ilyen nagy ünnep a mai is nap is, melyen az Anyaszentegyház elénk állitja a Szeplőtelent, fején a csillagokból font koszoruval, vállain a napsugárból szőtt palásttal, — elénk állitja a Szeplőtelent nemcsak hogy az ő dicsőségének szemléletében merüljünk el, hanem hogy az ő napsugártól, csillagfénytől körülfolyt alakjában fölismerjük a valódi emberi ideált, fölismerjük az ember eszményét, akiben Isten mindenhatósága megmutatta, hogy minőnek teremtette ő egykoron az embert. A Szeplőtelenben látjuk valójában mi az Isten képére és hasonlatosságára teremtett embert.

Sajnos, az ember saját kezével tette egykor tönkre az Isten remekét, az Isten képéből és hasonlatosságából torzképek váltak, — de im, a megváltás hajnalán Isten mindenhatósága megteremtette a második ideális embert, a Szeplőtelent, akit nem csábitott el a sátán, hanem itt ragyog előttünk örökké, mint az ember eszményképe, ideálja. És mintha a mai napon az Isten mindenhatósága szétvonná a mennyeknek függönyét, felénk tárja a Szeplőtelennek napfény sugározta alakját s rámutatva igy szól az egész emberiséghez: ide nézzetek, ez a ti ideáltok!

És mi mindnyájan, kikben keresztény hit honol, áhitatos szivvel és szent meghatottsággal tekintünk fel a csillagokból, az egekből felénk sugárzó Szeplőtelen Szűzre s maga ez a tekintet áhitattal, édes reménnyel és vigasszal tölti el szivünket.

De növeli a mai ünnep magasztos hangulatát egy más körülmény is. Az t. i. hogy a mai napon tartják az egész katholikus világban tagfölvételi ünnepélyüket a Mária-kongregációk. Amely ünnepély nem más, mint felelet az Isten szavára, melylyel a mai napon hozzánk szól: ide nézzetek a Szeplőtelenre, ez a ti ideáltok! Mint mikor a bércek között megdördül a menny, százszorosan visszhangzik a mennydörgés: ugy a mai ünnepen is ezer meg ezer ifju ajkáról a világ minden táján visszhangzik a felelet az Isten

Mai lapunk 4 oldal.

00000355

szavára: látjuk Uram és megértettük igéretedet, látjuk ideálunkat és ime, most követésére indulunk.

Igen, ezer meg ezer ifju és leány áll ma oda a Szeplőtelen elé, akiben fölismerték az ember egyedüli tökéletes ideálját, s akinek ma ünnepélyesen megigérik, hogy életüknek az lesz ezután legszentebb törekvése, hogy ennek az ideálnak vonásait minél tökéletesebben megörökitsék saját lelkükben.

Oh boldog ifjak, akik megtaláltátok az ifju hevének, lelkesedésének, szeretetének, törekvéseinek legméltóbb tárgyát, akik megtaláltátok az egyedül tökéletes emberi ideált.

De boldogok lehettek ti is, szülők, akik látjátok, hogy gyermekeitek a Szeplőtelenben keresik és találják ideáljukat. És boldog intézet, a melynek tagjai egymást arra buzditják, hogy a Szeplőtelen követésére induljanak, — lehet-e ennél nagyobb biztositéka egy intézetnek arról, hogy a növendékek szivébe vetett mag csakugyan jó talajra hullott.

És annál inkább boldogoknak magasztalom mindazokat, akik a Mária-kongregációval vannak összefüzve, minél szomorubban látjuk, és tapasztaljuk, hogy az ifjuságnak s vele együtt az egész emberiségnek nagy része hamis bálványokat csinált magának, hamis ideálok után rohan.

Az emberiség nagy része elvesztette szeme elől az ember igazi tipusát, valódi ideálját. És most lázasan keresik tudósok, bölcselők, irók, költők ezt az elvesztett ideált s vele együtt a boldogság elvesztett paradicsomát. Mert tagadhatatlan, hogy ez a kettő összefügg; az ember csak annyiban éri el faji tökéletességét és ezzel a földön az igazi boldogságot, amennyiben valódi eszményképét igyekezett megközeliteni, saját életében megvalósitani.

Keresik tehát, miként mondám, lázas szenvedélylyel az elvesztett emberi ideált. És időröl-időre fölhangzik egy-egy előkelő tudós, lángeszü művész, vagy költő kiáltása: heuréka, megtaláltam az ember valódi eszményképét! És elénk állitják egyik az állatot, a majmot, másik a vadnépeket, ismét egy másik a pogány héroszokat, — Zola az elállatiasodott embert, Nietzsche az Istent tagadó, önmagát istenitő Übermenschet, az igazi démont — mint az ember valódi ideálját.

Nem volna még nagy baj egyes embereknek tévedése, de ezek a fölfedezések mély barázdákat vágnak az egész emberiség életében. Mert ezeket a fölfedezett emberi ideálokat fölkapja a tudomány, a művészet, a szinház, az irodalom, fölkapják a pedagógusok és hirdetik az akadémiáktól kezdve a falusi népiskolákig, felkapja a sajtó és a tudományos munkáktól kezve le a krajcáros ujságokig mindenütt csak ezen uj ideálok magasztalását olvashatjuk. És ily módon az uj ideálok szerint alakul át a nevelés, a népek szelleme, gondolatvilága, az emberek erkölcsisége, alakul ki az egyesek életfilozofiája és élete. Mert amilyen az ideál, amely után tör az ember, amelyben saját tökéletességét látja, olyan lesz lassankint maga az ember is: az ideálnak vonásai lassankint visszatükröződnek az ő életében is. És, kedves hallgatóim, ha megnézzük az emberiség művelődéstörténetének egyes korszakait és a jelen társadalomnak egyes rétegeit: egész világosan láthatjuk, hogy ezek az állatban, azok a pogányokban, amazok a félvadakban, ezek meg a démonokban, keresték és találták az ember ideálját.

De azután azt is tapasztaljuk, hogy ezen hamis ideálok nyomán jár nemcsak az erkölcsi elzüllés, hanem az elégedetlenség is, a lelkek háborgása, a szellemek forrongása, a pesszimizmus, a cizinizmus, az élet megvetése és ez nem csoda, mert miként fentebb mondottam, a boldogság paradicsomába csak az igazi, valódi ideál vezetheti az embert.

És ezért magasztallak titeket boldogoknak kedves ifjak, mert a ti szemeteket nem vakitotta el a megtévesztő lidércfény, ti megláttátok az Isten által felétek mutatott valódi emberi ideált, a Szeplőtelent, — sőt nemcsak hogy fölismertétek, hanem szent lelkesedéssel összeálltok, hogy egyesülve a kongregáció kötelékében ezen egyedül tökéletes emberi ideál után induljatok.

Csak menjetek bátran és bizton előre, ne féljetek, ami előttetek lobog, az nem délibáb, hanem az igazságnak fénye, amely elvezet benneteket biztosan oda, ahova a modern világ az ő bálványaival, hamis ideáljával nem találja meg az utat a lélek békéjének, boldogságának valódi paradicsomába. Ha a Szeplőtelen után indultok, a helyes uton vagytok, amely a boldogság magaslataira vezet.

Mert a Szeplőtelen az ideális ember, abban a legmagasabb eszményi tökéletességben, aminőnek Isten kezdetben remekművét, az embert megalkotta. Mert az ember a teremtéskor nemcsak az egész teremtés koronája, hanem a Teremtő mindenhatóságának legnagyobb csodája és remeke volt. Mi az ember? a teste egészen olyan mint az állaté. A lelke pedig szellem, hasonló az Istenhez. Óriási művészet kellett ahhoz, ezt a két, egymással ellentétes átlagot ugy egyesiteni, hogy egyik a másiknak kárára ne legyen, hanem egymást támogassák, harmonikus egységbe olvadjanak össze, — ne legyen se állat, se tiszta szellem, hanem igazi ember; a teste hű szolgája legyen lelkének, a lelke pedig szolgáljon Istenének. Ezt a művészi ecsetvonást akkor vitte végbe a Teremtő remekművén, amikor a megteremtett emberre rálehelte malasztját, kegyelmét, amely az embernek könnyüvé tette ezt a feladatot, hogy a test a léleknek szolgáljon, a lélek pedig Isten szolgálatában keresse boldogságát. Ezzel lett kész a műremek; az Isten malasztjával lett az ember igazi tökéletes ember, ugy, amint Isten gondviselésének jelen rendjében az embert alkotni akarta. A malaszttal felruházott ember felel meg annak az eszménynek, mely a teremtéskor Isten előtt lebegett. Tehát az ember ideálja a malaszttal telt ember.

Mikor az ember elbukott, kezdte letörölni önmagáról ezt a legjellegzetesebb vonást és a remekmü csakhamar torzképpé változott. Az ember bukásával, a bünnel, kezdődik az ember tragikuma. A test és a lélek között, az állat és a szellem között az Isten malasztja tartotta fenn az egyensulyt; amint megszünt és amily mértékben megszünt a malaszt hatása az emberre, ugy és oly mértékben megkezdődött a lélek forradalma Isten ellen, az élethalál harc a test és a lélek, az állat és a szellem között — és az Isten remekmüve az ember torzalakká változott.

Az ember igazi tipusa, ideálja a bünnel elveszett, vele együtt elveszett békéje, megelégedettsége, boldogsága is. Ismét van a boldogtalanságnak az a rémes, szivet rázó morajo, mely a pogány korból felénk hangzik; innét van az a ki-kitörő vágyakozás, óhajtozás egy jobb kor, egy szabaditó, egy megváltó után, amely nemcsak a zsidó próféták ajkairól, hanem a pogány költők lantjáról is felénk cseng, felénk hangzik.

És ez a jobb kor eljött az idők teljében. A világ Megáltója keresztha lálával visszaszerezte az ember számára az Isten malasztját és igy megadta az embernek a képességet, hogy az eltorzitott isteni képmást lelkében restaurálja, hogy a test és lélek között megzavart harmonikus egység, összhang és egyensuly ismét helyreálljon.

Ime tehát az ember igazi tipusát itt kell keresnünk a megváltott emberek között. Minél nagyobb mértékben részesült egy ember a megváltás kegyelmeiben, annál tökéletesebben talál-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Bohó gyerekek.

I.

Elcsattant az első, a félénk s mégis szenvedélyes csók.

Ott ültek a sétány padján, szégyenkezve, lesütött szemekkel, lehorgasztott fővel. A büntény — mert a legnagyobb gonosztevőknek hitték magukat — kiméletlenül égette lelküket. Talán soha, soha többé nem mernek egy más szemébe nézni, gondolták. Pedig . . .

A leány szakitotta meg a sokat mondó némaságot.

— Ezt még sem lett volna szabad tennünk! mondotta a világ legszégyenlősebb ártatlanságával.

— Miért? — kérdezte a csodálkozás hangján a fiatalember s szenvedélyesen ölelte magához az egész testében remegő leányt.

Egy hosszu, izzó, szenvedélyes csók volt rá a felelet, melyben benn volt az ifju lány bájos szendesége, perzselő heve, gyujtó szenvedélye.

E csók, ez ölelkezés megpecsételte sorsukat.

II.

A szülők hallani sem akartak e szerencsétlen, kenyérnélküli jogászgyerek szerelméről.

A sok szép remény, a sok szép terv, melyet leányuk házasságához füztek, mind meghiusulna akkor. Hogy adhatnák egy szegény ördöghöz édes mindenüket, öregségük szemefényét, legféltettebb kincsüket. Erzsi azt mondja, hogy nagyon szereti a fiut, nála nélkül nem tud élni. Badar beszéd; frázis. A szerelem csak a szellő szárnyain jár, hamar elrepül, ugy mint jött. Hiszen ők sem szerették egymást, mégis megvannak békességben. Összetörödtek. A szerelemből nem él meg az ember, a csókokból sem; csak fokozza az étvágyat.

Denique, a jogászgyerekek felvilágositották hogy Erzsikét nem éhenkórásznak nevelték s kitiltották a házból.

Arra azonban nem gondoltak a kegyetlen szülők, hogy a randevu nemes intézményét évszázadok óta ismerik a szerelmesek. Valaminthogy a keritést sem lehet az égig huzni, hogy átjárhatatlan legyen, azonképen az éjszaka sem arra való egészen, hogy végigaludja az ember.

Igen szelid, holdfényes éjszakán találkoztak egymással a szerelmesek. A szülők az hitték, hogy leányuk édesen alussza gyermekalmait. Ha tudták volna, hogy az alatt szerelmese ölelő karjai között igér, fogad örök hűséget, örök szerelmet. E találkozások elválhatatlanokká tették őket.

Nem maradhat azonban semmi titokban a nap alatt.

Egy ily fényes, csillagos éjszakán felfedezte őket a kérlelhetlen szigoru apa, amint néma, szent ölelkezésben ültek az udvar szederfája árnyában.

E nem remélt meglepetés okozta felháborodásában, fegyverért futott be a kérlelhetlen apa, hogy ő mindjárt lelövi azt a gézenguzt, leánya elcsábitóját.

A szerelmes ifju azonban ismerte ama jó közmondást, hogy szégyen a futás, de hasznos, s kigyószerü ügyességgel kuszott át a magas keritésen s eltünt a zajtalan éjszaka sötétségében. A dühöngő apa hült helyét találta.

A leány élete e naptól fogva a szenvedések egész láncolata volt. Szülői gyengédség, dédelgetés mit sem használt. Nélkülözte a szerelem igaz melegségét, a viszontlátás örömeit, az egész lényét átható forró, izzó csókokat.

Napról-napra fogyott. Rózsás arcáról eltünt az üde fiatalság hamva. Eltünt a pajkos jó kedv. Komoran, életuntan, hervadásnak indult s közelgett a sir felé, mely után annyira vágyott.

Mitől a szülők annyira féltek, mi romba döntötte legszebb reményüket, — elkövetkezett az elkerülhetetlen.

A mérhetlen epedés, a szerelmes utáni mondhatlan vágyakozás az elérhetés reménye nélkül — lassan, de biztosan ölő méreg.

Hófehér ruhában, összetett kezekkel mereven feküdt ravatalán a hideg arcu szőke angyal. A halott halvány fagyos arc, a gyönyörü szőke haj, s a halott kis szájának szögletén lappangó bágyadt mosoly mindmegannyi vád a szülők kegyetlensége miatt.

Hiszen ha tudták volna hogy ez igy lesz, dehogy tették volna.

Nem maradt szem könnyek nélkül, nem volt, ki ne sirt volna, mikor a rideg temetőbe vitték szegényt.

Lebocsájtották a koporsót a mély sirba, dübörögve hullott rá a rideg föld.

Hogy ennyi hűség, szeretet, rajongás nem tudott diadalmaskodni!

III.

Kiméletlen, hideg szél zúgott künn a temetőn. A fák dideregve rázták fagyos galyaikat.

Frissen hantolt sir felett fiatal ember imádkozik áhitattal. Bánatos zokogása belesir a bömbölő szélvihar zugásába, olyan megható.

Megfagyva találták a sirdombon, egyetlen boldogsága fejfáját átölelve. Megölte a szive!

Bohó gyerekek! **Csányi József.**

00000356

juk benne kifejezve az ember igazi tipusát, valódi ideálját.

És éppen ezért az emberiség legnagyobb eszménye, a legtökéletesebb ember, következésképen a legszebb és a legboldogabb ember — az Immaculata, a Szeplőtelen! Mert ő részesült a megváltás kegyelmeiben minden ember között nemcsak a legnagyobb bőségben, hanem a legkiváltságosabb módon is; mig az emberek Isten malasztját a szülőktől örökölt eredeti bün letörlésére nyeri meg, ő elnyerte Isten szeretetének ezt a természetfölötti pecsétjét, még mielőtt az eredendő bün érinthette volna lelkét: az isteni kegyelem teljében fogantatott, az isteni kegyelem teljében született, az isteni kegyelem teljében élte át egész életét. Hozzá nem férkőzhetett soha a bünnek még árnyéka sem; a harmoniát a test és a lélek, a lélek és az Isten között nem zavarta meg soha semmi az ő életében. Fogantatása pillanatától egész haláláig élete a legtökéletesebb megvalósitása volt annak az eszménynek, amely Isten előtt lebegett, amikor a teremtés koronája gyanánt megalkotta az embert. Ő, az Immaculata a teremtés koronája, az Isten mindenhatóságának remekműve. Őt oda lehet állitani minden korban, minden népnek, minden társadalomnak, minden kulturának emberi ideál gyanánt, mert ő benne valósult meg a legtökéletesebben az ember eszménye, mely Istent vezette, mikor az embert teremtette.

Es ime, kedves ifjak, a Maria-kongregáció is ezt teszi: a Szeplőtelen szent Szüzet állitja elétek követendő ideál gyanánt; hisz a Mária-kongregációnak ez a legfőbb célja, hogy tagjait a boldogságos Szüz erényeinek követésére buzditsa, serkentse.

Nézzetek hát, kedves ifjak, erre az eszményképre. Látjátok, hogy szeplőtelen. Ha tehát őt akarjátok követni, nektek is arra kell törekednetek, hogy minél tisztább, ragyogóbb, minél szeplőtelenebb legyen a szivetek, legyen életetek. A lélek szeplőtelen, foltja a bün! Aki tehát Máriát választotta eszményképül, annak a bün ellen kell felvennie a harcot, annak a bünt kell kerülnie, a bünt kell leküzdenie.

De ez hogyan lehetséges? leküzdeni a bünt, kerülni a bünt, mikor az minden sarokról felénk kandikál, mikor az mindenütt körülvesz, ámitgat, csalogat, kisért bennünket? Hogyan lehetséges leküzdeni a bünt? mikor ennek csiráját magunkban hordozzuk?

Biz ez nehéz és bátran merem nektek mondani, hogy még nem találtak ki olyan filozofiát és nem is fognak kitalálni soha, olyan tudományt, olyan műveltséget, amely képes volna bennünket megóvni a büntől teljesen, amely elég erőt adna nekünk arra, hogy a test és a lélek között föntartsuk a teljes harmóniát.

Nem elég ide a tudomány, a műveltség, a filozofia — ide malaszt szükséges, Istennek természetfölötti kegyelme, segitsége.

Nézzetek csak ismét a Szeplőtelenre! Miért szeplőtelen? mert az Isten malasztjával teljes: napsugárból van szöve a ruhája, ez a napsugár az Isten malasztja, amelyen át nem hatolhatott a a bűn sötétsége.

A Mária-kongregáció egész szervezete arra irányul, hogy benneteket az Isten malasztjának megbecsülésére, megóvására, öregbitésere serkentsen buzditson. Ezért vezet benneteket az imádság buzgó gyakorlására, a szentségek gyakori vételére, ezért tanit benneteket alázatosságra, önmegtagadásra, a hitből fakadó erényekre: mert mindez mindjobban és jobban elmeriti lelketeket az Isten malasztjának fénytengerében, hogy igy a ti lelketeket is a malaszt napsugara fonja körül: az a sugár, amelyen megtörik a bünnek csábos kisértése; az a sugár, a mely a testet készséges szolgájává teszi a léleknek; az a sugár, amely a léleknek szárnyakat ád, hogy felküzdje magát az erény legszéditőbb magaslataira; az a sugár, amely nem lévén más mint az Isten szeretetének csókja, lélekbe önti a békét, a megelégedést, a boldogságot, melyet nem vehet el tőle sem küzdelem, sem a szenvedés, sem a halál; sőt ellenkezőleg amely még a halál keserüségét is az örök boldogság hitével és reménységével édesiti meg.

Ez lesz tehát a ti részetek, ha a Mária-kongregációhoz hiveik maradtok, ha éltetek utain mindig a Szeplőtelen ideálja lebeg szemeitek előtt és ti mindig csak azt a fényt követitek, amely a Szeplőtelenről sugárzik felétek.

Ne is tántoritson el benneteket ettől az ideáltól soha semmi. Lehet, hogy látni fogtok csillagokat, fénylő üstökösöket, vakitó meteorokat, — de ne feledjétek el, hogy ti kongreganisták, csfiak vagytok, ti magába a napba nézhettek, — ti csak a Szeplőtelenre tekintsetek, csak a napsugárban fürödjetek; az Isten malasztjának ebből a sugárból font palástját, semmi földi biborért föl ne cseréljétek, a sziv tisztaságát semmiért oda ne adjátok; ne tartóztasson föl benneteket semmi, menjetek csak mindig a Szeplőtelen után, majd akkor is, ha kiléptek az élet utjaira, akárhova, akármilyen állásra, méltóságra vezessen benneteket a Gondviselés, mindenütt és mindig a Szeplőtelent kövessétek a sziv tisztaságának, az Isten malasztjával való megőrzésében, — és én biztositlak benneteket, ha az élet utjain őt követitek, ő, a Szeplőtelen ott lesz veletek mindig, hatalmas pártfogásával, erejével, vigaszával; ott lesz veletek a halál órajában is és mikor átléptek az örökkévalóság küszöbén, ő fog benneteket bevezetni a boldogság honába, hogy az Isten szeretetében örökké boldogok legyetek. Amen.

UJDONSÁGOK.

Szőgyény Marich Julia üdvözlése. Abból az alkalomból, hogy X. Pius pápa *Szőgyény*-Marich Juliát a „Pro Ecclesia et Pontifice" érdemkeresztjével tüntette ki, a székesfehérvári Oltáregylet szivből fakadó óvációban részesitette nagyérdemü buzgó elnöknőjét. A legutóbbi választmányi ülés elején Szuborics Jenő az Oltáregylet igazgatója lelkes szavakkal üdvözölte az ünnepeltet az egyesület választmánya jelenlétében és nevében, szép beszédben méltatta az elnöknőnek a magas kitüntetés által elismert érdemeit. Az üdvözlő szavakra *Szőgyény* Marich Julia a tőle megszokott lelkes beszéddel válaszolt, hangsulyozva, hogy az egyház fejének kiváló figyelmét mindig ugy fogja tekinteni, mint buzditást, hogy az egyház érdekeinek szolgálatában, melléktekinteteket nem ismerve, haladjon tovább azon az uton, amelyen eddig járt, s melyet helyesnek ismer. Ez alkalommal Szuborics Jenő igazgató egy értékes, szép ajándékkal lepte meg az ünnepelt elnöknőt.

A belvárosi Katholikus Kör üdvözlő levélben fejezte ki a kitüntetés feletti örömét, szivből jövő szavakban köszönve meg azt a jóakaró figyelmet, azt a nagyrabecsült rokonszenvet, melyben *Szőgyény* Marich Julia a kör nemes törekvéseit kezdetől fogva állandóan részesitette. A kör elnökéhez, *Mayer* Károly apátkanonokhoz intezett levél, melyben a kitüntetett a kör szerencsekivánatára válaszolt, egy lelke mélyéig katholikus nő, az egyház hű leányának megnyilatkozása, kinek egész élete bizonyságul szolgal szavainak őszintesége mellett, hogy: *„a gyermeki hódolattal fogadott kitüntetés megerősit abban, hogy szivemnek utolsó dobbanásáig a gyakorlati hitélet minden örömre — de küzdelme és megpróbáltatásaiban is rendületlen hive s a magam szerény hatáskörében leglelkesebb szószólója legyek és maradjak szent hitünk érdekeinek."*

— **Népakadémia.** E népszerü intézmény is ünnepet tartott vasárnap este, mert valóban ünnepelt előadó lépett az előadói emelvényre. *Huszár* Károly előadásának cime volt: *„Mit tett a kereszténység a társadalomért s mit várhatunk a szociáldemokráciától?"* Jó egy órán át tartotta lekötve az óriási hallgatóság figyelmét. Minden talpalattnyi hely szorongásig el volt foglalva. Az előadás valóban megérdemelte a nagy részvétet, mert világos, meggyőző, fordulatos és lelkes volt mindvégig. Eleven szinekkel festette a római világ kétségbeesett helyzetét, a rabszolgák emberi méltóságot meggyalázó sorsát, az erkölcstelenség szomoru pusztitását. Az názárethi alacsony munkás gunyhóból jött a megváltás. Leirta a világ megujulását, majd hogy miképen mentette meg az egyház a népvándorlás viharai közt a kulturát, hogyan dajkálta a népeket, mit tett a magyar nemzetért? Majd áttért a szocialdemokrácia törekvéseire. Kik az apostolai? Mit akarnak, mit és hogyan tettek eddig? Kimutatta, hogy a szocialdemokrácia eret vághat ugyan a beteg társadalomt testén, de meggyógyitani soha sem fogja. Piszkos hullámaival alá moshatja a társadalom alapjait, de fölépiteni nem tudja. Hatása csak bomlasztó: nem tökéletesiti az embert, hanem csak az állatot ébresztí fel. Mi tehát a teendő? Első sorban a keresztény családot kell megerősiteni. A templom a kereszténység imádkozó helye, az iskola a gyakorlótere, a család annak *vára*. Sziveket lázba hozó hangon fordul a keresztény családanyákhoz, s felhivja őket a rájuk váró nagy feladat teljesitésére. Küzdeni kell a rossz sajtó ellen, mely megmételyezi a lelkeket. A sajtó fogja eldönteni ezt a nagy küzdelmet az igazság és hamisság, a kereszténység és a szocialdemokrácia között. A kereszténységen ugyan a pokol kapui sem vehetnek erőt, de senki sem biztosithat arról, hogy *ezen a földterületen* nem fog-e elhalni a szent kereszténység ügye melynek minden vivmánya veszedelemben forog épen a rossz sajtó hatalma folytán.

Percekig zúgott az éljen és a taps a remek előadás után, melyet a kiváló komikus szavalónak, *Kommendovits* Gyula joghallgatónak monológja követett. A közönséget folytonos nevetésben tartotta a jóizü apróság s hálás tapsokkal jutalmazta a derék szavalót.

— **Eljegyzés.** *Marton* György lovasberényi községi jegyző eljegyezte *Heiszler* Ilonkát, özv. *Heiszler* Győzőné szép és kedves leányát.

— **Pompás siker.** Városunk egyik legkedvesebb zongorázója, *Kováts* Stefike, *Kováts* Alajos dv. főellenőr leánykája pompás eredménnyel tette le a vizsgálatot a nemzeti zenede vizsgáló bizottsága előtt. A vizsgálók: *Erney* József, a Nemzeti Zenede igazgatója, *Polónyi* Elemér, a Nemzeti Zenede tanára s *Vajdafy* Emil, az intézet titkára egyhangulag elsőrendünek nyilvánitották a kisasszony képzettségét s jeles osztályzattal tüntették ki. Természetes, hogy ennek a szép eredménynek az elérésében sok érdeme van *Námessy* Mariska kisasszonynak, a ki kitünő tanitványát az ismeretek szerzésében az ő szakszerü tudásával vezeti. Kováts Stefike — a mint halljuk — most tanárnőnek képzi ki magát, Mi azt hisszük, hogy remek játékában a nagy nyilvánosság előtt is lesz alkalmunk gyönyörködni.

— **Egy havi közigazgatás a vármegyénél.** Fejérvármegye közigazgatási bizottsága ez évben ma tartotta utolsó ülését báró Fiáth Pál főispán elnöklete mellett.

Huszár Agoston alispán a vármegye ügyforgalmáról jelenti: Október hóról hátralékban maradt 19 ügydarab, november hóban érkezett 805. Elintézendő volt tehát 824. Elintéztetett 799. Hátralékban maradt December hóra 25 ügydarab. A csendőrség jelentése semmi különöset nem tartalmaz.

Balassa Sándor tb. főjegyző előadó bejelenti, hogy Varga Pál jakabszállási mintagazdasági gazdatiszt kérelmet nyujtott be a belügyminiszterhez, hogy oklevele a vizsgálat letétele nélkül kiadassék. Ehhez kéri a bizottság kedvező felterjesztését. Dettrich Zsigmond felszólalása után a bizottság elhatározta, hogy a kérvényt pártolólag terjeszti a belügyminiszter elé.

A pénzügyigazgatóság jelenti: Az összes kincstári követelések összege 4.433.392 kor. 38 fill. Ebből befizetetett: 1972.530 kor 80 fill. Hátralék: 2.460.861 kor. 88. fill. Ideiglenes házadó mentesség 110, fizetési halasztás 36 esetben engedélyeztetett.

Dr. Varga Zsigmond tisztifőorvos jelentése szerint a vármegye közegészségügye kedvezőbb mint a mult hó folyamán volt.

Hosszabb vitát idézett elő Führer Sándor rácalmási jegyző ügye, akit a pénzügyigazgatóság az adók befizetése körül felmerült szabálytalanságért 50 korona pénzbüntetésre itélt. Dacára, hogy beigazolást nyert, miszerint a hibát Merzich Géza segédjegyző követte el, aki a felek által befizetett adókból hat koronát a maga céljaira használt fel, az itélet mégis jogerőre emelkedett, mert a törvény szerint a jegyző felelős alkalmazottaiért.

Az ülés végén az elnöklő főispán köszönetet mondott a tagoknak fáradozásaikért. Az ő inditványára a kilépő öt bizottsági tagnak munkálkodásukért jegyzőkönyvi köszönet is mondatott.

Az ülés déli 12 órakor ért véget.

00000357

— **Jegyzőválasztás Lovasberényben.** Heiszler Győző halálával megüresedett jegyzői állás Kálmán Vince főszolgabiró elnöklete alatt f. hó 11-én töltetett be. 8 pályázó közül *Marton* György választatott meg *egyhangulag*. Marton 4 év óta segédjegyző Lovasberényben, Heiszler betegeskedése s halála óta pedig helyettes-jegyző.

— **Házi verseny.** A Székesfehérvári Torna Club folyó hó 16-án este 6 órakor a főreáliskola tornatermében házi versenyt tart a következő számokkal: 1. szabad gyakorlatok, 2. csapat gyakorlatok szeren, 3. verseny gyakorlatok szabadon választott szeren. Tekintettel a rendelkezésünkre álló hely kicsinységére, csupán az egyesület tagjai részére aahatunk ki jegyeket és pedig oly módon, hogy a működő tagok a saját személyükön kivül a legközelebb álló családtagok részére is kaphatnak jegyet, mig a pártoló tagok kizárólag a saját személyükre vonatkozó jegyre tarthatnak igényt. A jegyek csötörtökön, pénteken és szombaton d. u. 1—3 óra között a club titkárjánál, Fister Lajosnál az Adria biztosító társulat főügynöksége irodájában (Nádor utca) vehetők át. Ez alkalommal felkérjük még azon tisztelt tagtárs urakat, kik a versenyben részt óhajtanak venni, hogy a kedden és pénteken tartandó órákon feltétlenül megjelenni sziveskedjenek. A versenyt társasvacsora követi a Bandl-féle sörcsarnokban. Egy teriték 1 kor. 30 fillér. *Elnökség.*

— **A mentők munkája.** Pincés Egyed István városi mezőőr vasárnap délután többet talált inni a szeszből és részeg állapotban a Rózsáskert előtti hidról belezuhant a malomcsatorna vizébe. Az atyafit a mentők huzták ki a hideg fürdőből és beszállitották a városházára, hogy mámorát kialudja.

— **Elvetemült unoka.** Vérlázitó eset történt a napokban Mörott. Rosenlehner Antal 75 éves aggastyán vagyonának legnagyobb részét a vele egyházban lakó vejére Földmáhr Istvánra iratta a miért unokája Janni János bosszut forralt ellene. Az elmult hét egyik napján a korcsmában földmáhr együtt borozgatott Jannival és éjjeli 11 óra felé annyira lerészegedett, hogy Janni és többi legénytársai ugy cipelték haza. Utközben a részeg kompánia valami felett összeveszett és mikor hazaértek hangos tármával verték fel a ház csendjét. Az öreg Rosenlehner, aki vejének istálójában aludt az éktelen zajra felébredt és kijött az udvarra. De vesztére, mert unokája Janni János megrohanta és legénypajtásai asszisztálásával agyba-főbe verte, azután a sötétségben a nekivadult legények vasvillával karóval és kövekkel félholtra verték. Rozenlehner életben maradásához kevés a remény. A brutális legényeket feljelentették a szfehérvári kir. ügyészségnél.

— **Tolvaj kocsis.** Báró Jenő pénzügyigazgatósági hivalalnok tegnap délelőtt feljelentést tett a rendőrségen, hogy kocsisa Turán Ferenc lovával, kocsijával együtt megszökött. A rendőrség széleskörü nyomozást inditott Turán kézrekerítésére, de ez ma délelőtt önként jelentkezett és bevallotta, hogy a Jámborfty Kálmán vezérőrnagy kárára elkövetett lopásnak ő a tettese és a lopott butorokat most szállitotta haza Báró Jenő kocsiján Örond-pusztán lakó szüleihez. A rendőrség Turánt letartóztatta és egyben intézkedett az ellopott butorok visszaszállitása iránt is.

— **Feltört nyaraló.** Dr. Heumann József móri ügyvéd Mórhoz tartozó reménybegyi nyaralóját az elmult hét egyik éjjelén eddig még ismeretlen tettesek feltörték és sok értékes holmit vive magukkal, teljesen kifosztották. A csendőrség rögtön a betörés észrevétele után meginditotta a nyomozást a tettesek kézrekeritésére, de ezideig eredmény nélkül.

— **Ebmarások.** Kellner Vendel bodajki szijjártó házibe pénteken megveszett és gazdájának 24 éves leányát Kellner Marit megmarta. A kutyát kiirtották, a megmart leányt pedig Budapestre a Pasteur intézetbe szállitották. — Csákberényben Hoffmann József kutyája Antal Jánosnét marta meg. A kutyáról kitünt, hogy veszett, mire kiirtották. Antalnét szintén a budapesti Pasteur intézetbe szállitották védoltás végett.

— **Utonállás.** Gróf József móri földmives vasárnap este gyanutlanul hazafelé igyekezett, midőn egy utcafordulónál régi haragosaival: Brummbauer Ferenc, Brummbeuer Márton testvérekkel és Stumpf Ignáccal találta magát szemben. Ezek se szó, se beszéd megrohanták Grófot és botjaikkal ugy összeverték, hogy vértől boritva maradt a helyszinén. A szerencsétlen embert arrahaladó ismerősei vitték lakására, ahol jelenleg sulyos betegen fekszik. Az utonálló kompániát feljelentették a helybeli kir. ügyészségnél.

— **Tüzek a vidéken.** Folyó hó 5-én Sárkeszi községben valószinüleg gyujtogatás folytán, kigyuladt Illés Mihály jómódu földmivesgazdának istállópadlásán felhalmazott takarmány és az istállóépülettel együtt teljesen hamuvá égett. Az istállóba bekötött állatokat is csak nehezen lehetett a lángokból kimenteni. A kár meghaladja az 1000 koronát. Miután az épület biztositva volt, a kár egy része megtérült. — F. hó 7-ikén tüzveszedelem fenyegette Csákberény községét. Délelőtt fél 9 órakor megkondult a vészharang. A község lakossága rémülten sietett Oláh József földmives házához, ahol a háztól mintegy 10 méternyi távolságban egy szénakazal égett. Szerencsére viz volt bőségben és igy a feltámadt szélben is sikerült a tüzet egy órai erős munka után lokalizálni. Oláh kára mintegy 200 korona. Mint a megejtett tüzvizsgálat megállapitotta a tüz valószinüleg gyujtogatásból keletkezett.

— **Tolvaj atyafiak.** Szőnyegi József, Simon István, Sárközi József és Császár János Seregélyeshez tartozó Belmajor-pusztai lakosok már régebb idő óta lopkodják gróf Hadik János tulajdonát képező Belmajor-pusztáról a kukoricát, még pedig oly módon, hogy a kukoricagóré ajtaját felfeszitették. A lopásra csak a napokban, amikor már 15—20 métermázsa kukorica tünt el, a tolvajok révén, jöttek rá a grófi uradalom alkalmazottai. A tolvaj atyafiakat feljelentették a helybeli kir. törvényszéknél.

Szinház.

Szombat, dec. 9.

Hogy a szinigazgató nem kiméli a fáradságot a siker, illetőleg a pénztár érdekében, azt már számos esetben volt alkalmunk tapasztalni. Kiváló üzletembernek bizonyult, aki egyre-másra hozatja szinre a különböző zsáneru darabokat. Nem a legkedvezőbb hirek előzték meg a társulat megérkezését s épen azért némi kétséggel fogadtuk a bemutatkozó Troubadour operát. Opera — és az idei szintársulat, két egészen elütő fogalom voltak egymástól, de milyen fényesen megcáfolta a szállingó rosz hireket az előadás maga, mely kerek egyöntetüségével a pesszimisták várakozását is felülmulta. A siker teljes volt és ugyanezt reméltük, a mikor a *Hunyady László* opera, Erkel Ferenc örökbecsü müve került szinre. De nem igy történt. Megmondjuk azt is, hogy miért. Van a szintársulatnak t. i. egy olyan kitünő koloratur énekesnője, Székely Anna, amilyent rég, vagy talán nem is hallottunk még szinpadunkon s aki a jelenlegi szintársulatnál csak önmagával versenyezhet, de akinek szavát itt kán van módunkban élvezni, mivel — tudja a jó ég mi okból, nagyon is észrevehetően mellőzik. Ha történetesen Székely Anna a mai előadáson feléphetett volna, ugy a siker értéke jóval felszökik, mig igy annak csak közepeséről számolhatunk be. Micsey F. György szintársulatának teljes személyzete bemutatkozott már, s igy megalkothatjuk magunknak a képet, mely az erők tehetségét van hivatva mérlegelni. A mérleg a vidéki társulat kritikusának szemüvegén nézve — amint azt a vidéki viszonyokhoz képest elbirálni kell, a társulat javára billen, szóval Micsei F. György szintársulata teljes mértékben megérdemli a pártolást. De ha egyes kulissza-mögötti intrikák lépnek előtérbe, s a predesztinált tagokat — mint ma is megtörtént, leszoritani igyekeznek az érvényesülés teréről, ugy ez természetesen nem válik a társulat előnyére. Az est kedvéért fellépett M. Bácskay Julcsa (Szilágyi Erzsébet) is. Ő azok közé a művésznők közö tartozik, akiknek elpusztithatatlan kellemes, lágyan csengő hangját szivesen hallgatja az ember. Igy a negyedik felvonás végső részén a drámai tónusban előadott végjelenetéért nyilt szinen is megtapsolták. Méltán sorakozik többi sikerei mellé Margó Zelmának V. Lászlója, ki kellemes hangján és diszkrét játékán kivül fess, elegáns öltözékével is kitünt. Németh János (Hunyady László) érces tenorjával kifogástalanul illett bele a libbrettóba. Hajós Elza mint Gara Mária igyekezett magát kitüntetni, mig Halász Ede alakitása, ki Gara nádort személyesitette, nem tartozott a legjobbak közé.

Vasárnap, dec. 10.

A Szigligeti-alkotások egyik legszebbike *A sztrájk* került szinre f. hó 10-én. Maga a darab a legsikerültebbek közé tartozik, melyek egyik fénypontját Bátossy Endre (István bácsi, kovács) képezte. Bátossy Endre drámai alakitó erejét már A csöppség és a Cornevillei harangok alkalmával is megizleltük de a mai előadáson ismét és ismét bebizonyitotta, hogy nem tartozik a közönséges nivóju szinészek gárdájába. Mellette jóleső érzéssel láttuk Margó Zelmát (özv. Szikráné), ki egy tüzrőlpattant korcsmárosnét személyesitett, s az ő szokott vérpezsditő játékával magával ragadta a többi szereplőket is. Kabinetalakitást nyujtottak Margittai Gyula (Lajtos), ki mint részeg ember és Tímár Béla (Anzelm, gyári munkás) ki mint örökösen elégedetlen izgága munkás tartották vidám derültség között a közönséget. Gergely Lajos (Gyula) szemmelláthatólag izmosodó tehetség, s valószinüleg sok babért fog teremni számára a szinipálya. Igen izléstelenül festett a munkások karának táblója kisuvickolatlan csizmákban, s egyik-másika (nevet nem akarunk emliteni) olyan össze-vissza hasogatott ruhában jelent meg, hogy szinte jobb szerettük volna, ha a rendezőség a Ponty-vendéglő mellől internálja a szükséges alakokat. Ez pedig nagy szó!

Hétfő, dec. 11.

János vitéz zónázott csekélyszámu publikum előtt, ki tudja hányadszor! A cimszerepet *Hajós* Elza játszotta sok igyekezettel s ha ez nem is sikerült neki olyan mértékben mint Margónak, az nem az ő hibájaul tudható be, mint inkább e szerepre meg nem felelő alakjának. Kövi Juliska (Iluska), hálás szerepével sem tudja magát megkedveltetni s ugy forog a szinpadon, mint valami viaszfigura, kit a sugó mozgat a föld alól.

— **Az őrmester ur.** Örömmel hozzuk olvasóink tudomására, hogy a minapi erélyes felszólalásunknak meg volt a hatása, mert ez a sületlen ocsmányságot a szinügyi választmány letiltotta a műsorról. Helyes! Az ilyen mihaszna semmiségek csak had maradjanak a főváros amugy is megmérgezett levegőjében és ne mételyezzék meg városunk közönségének az esztetikai szép iránti jó érzékét. Bihari Sándor, a szintársulat buzgó karnagya által szerzett betét énekszámok nem függnek szorosan össze a szövegrésszel, s igy azokat más, érdemesebb darabokban is fellehet használni.

SZERKESZTŐI ÜZENET.

D. J. Dr. *Prohászka* Ottokár püspök — tudtunkkal — ez idő szerint nem fogad, mert jelenleg a püspöki felszentelést megelőző szentgyakorlatot végzi. Vasárnap d. u. tartja a budapesti egyetemi templomban az ádventi szentbeszédet, mely után a tengeren Romába utazik. Budapestről sokan akartak kiséretében az örök városba utazni, mivel azonban a felszentelés legszükebb körben, csak a legközvetlenebb hozzátartozók körében fog megtörténni, letettek tervükről.

F. D. A postai levelekre vidékre 10 filléres, a helybeliekre 6 filléres bélyeg ragasztandó. Ellenkező esetben a posta kérlelhetlenül leletez.

Frank Balázs
kutmester, (I. Öreg-utca 5 sz.)
Elfogad kutfurást, ásást, szivattyujavitást, vizvezeték- és fürdőberendezéseket. Minden e szakmába vágó munkákat gyorsfuró eszközökkel, jutányosan és pontosan végez.

Nyomatott az Egyházmegyei Könyvnyomdában, Székesfehérvárott.

00000358